

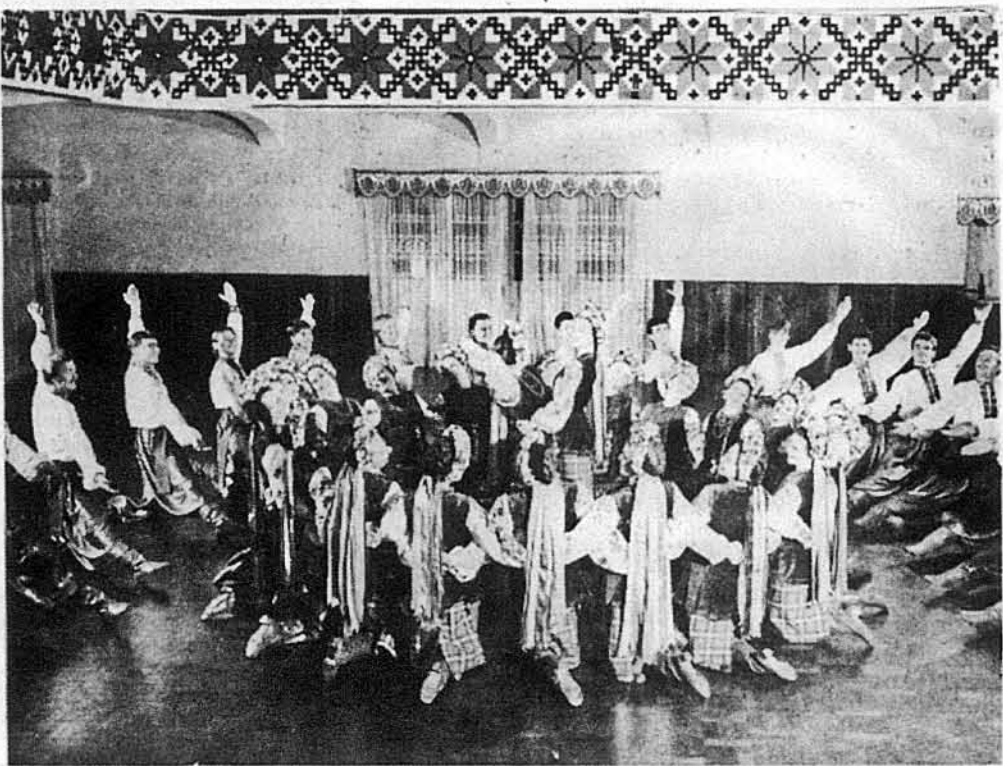
ВИСТУПИ КУРИТИВСЬКОЇ ФОЛКЛОРНОЇ ГРУПИ „БАРВІНОК“

Бразилія! Четверта після ССРСР, Китаю та Канади найбільша країна світу, з двома водопадами (Ігасу), вищими від нашої Ніагари, найдовшою в світі рікою Амазонкою, що пригріє ширша від Бельгії. Для нас, українців на інших континентах, вона асоціюється з якимсь безмежним облогом, на якому примірають з біди наші брати й сестри, для яких мусимо посылати пакунки з оджею та книжками.

Бразилія має свої причини бути бідною, не вважаючи на свої багатства, однак бразилійські українці не живуть на своїх пустинних плоскогір'ях, не раз три тисячі стіп вище рівня моря, самими нашими дарами! Вони, окремо і разом, вкладають дуже багато труду для розвитку економіки і рідної культури.

Незабаром, у п'ятницю, 4-го березня, бразилійська молодь завітає до нас з концертами. Ця молодь приїжджає, щоб виявити свою приязнь, дружбу і пізнати нас, людей серця, нав'язати з нами контакт, як з віднайдемою родиною.

Фолклорна група „Барвінок“ існує в Куритибі при Хліборобсько-Освітньому Союзі та Українсько-Бразилійському Клубі ще з 1930 року. Для студентів, заправованих, не завжди щасливих поселенців з українських земель згуртування в „Барвінку“ було чи не єдиною яскравою дорогою затримати свою ідентичність і заглушити тугу за рід-

Виступає фолклорний ансамбль „Барвінок“ з Бразилії.

ним краєм. Серйозна, наполеглива праця членів ансамблю підняла так високо його мистецький рівень, що уряд Парани запросив ансамбль у 1959 році взяти участь, разом з іншими етнічними групами, у Першому фестивалі фолклору і етносу Парани.

В ансамблі „Барвінок“ виступають діти й внуки, а може навіть і правнуки перших танцюристів. Вони беруть участь у різних імпре-

зах, оказіях. З успіхом танцювали на прийнятті президента Португалії Кравейра Лопеса, Папи Івана Павла II, три рази їздили до столиці Бразилії, їх запрошують на різні конгреси та в інші штати країни.

Коли вони приїдуть до нас — привітаймо їх щиро, тепло, щоб їм здавалося, що вони приїхали в гості до родини. Викунім квитки на їхні концерти, бо в той спо-

сіб ми не тільки допоможемо їм покрити їхні фінансові видатки, але й збагатимо їхні фонди для поширення української культури. Наша присутність скріпить їхню віру в українську людину і винагородить їх за всі труднощі, несподіванки, втрати, сумніви.

Нехай вони пам'ятають нас, як своїх найбільших приятелів!

Віра Ке

ЧИКАГО ЗАПОЧАТКУВАЛО ВІДЗНАЧЕННЯ

ЮВІЛЕЮ ТИСЯЧОЛІТТЯ

Чикаго (Юв. Ком.). — Ювілейний 1988 рік розпочато в Чикаго рядом імпрез під егідою Громадського Ювілейного Комітету, які заповідають багатий на різні святкування сезон в Чикаго й стейті Ілліной.

Ще перед Новим роком, але у святковому різдвяному сезоні, інформаційно-пресова комісія Ювілейного Комітету влаштувала зустріч з представниками преси і засобами комунікації. Ця зустріч, що мала місце в Українському Інституті Модерного Мистецтва, була проведена у формі короткої пресової конференції та різдвяного прийняття. Заля була прикрашена святково з свят-вечірнім столом та ялинкою, а в час вечери подано наші страви. Також загоостили коляди з цілоденної школи св. Миколая із зіркою та посівальником. У святкову атмосферу впровадила присутній адвокат Марта Фаріон-Вислоцька, секретар комітету, що пов'язала ювілей Хрищення з Різдвом Христовим та представила деякі українські звичаї в час Свят-Вечора.

Ділову інформаційну частину щодо самого ювілейного відзначення в Чикаго й дієспору провів голова комісії проф. Василь Маркус, що разом з адвокатом Юліаном Кулясом та іншими членами комітету відповідав на запитання преси.

Губернатор Дж. Томсон підписує прокламацію. Стоять в першому ряді (зліва): пастор О. Гарбузюк, Р. Мишук, М. Фаріон-Вислоцька, Ю. Куляс, І. Горчанська, З. Бієун та С. Личик.

Всім учасникам роздано гарно виготовлені і багаті на різні матеріали пресові „тексти“.

Після вечери присутні члени комітету відбули ще своє коротке засідання, обговоривши деякі наступні імпрези Ювілейного Комітету. У висліді цієї зустрічі появилися ілюстровані та журналістичні репортажі в міс-

цевих двох щоденниках — „Чикаго Трибун“ (1-го січня) та „Сан Таймс“ (30-го грудня). Литовський щоденник „Дравгас“ (6-го січня) помістив довшу передову статтю пера монс. Й. Прунскіса „Українське Тисячоліття християнства“.

У вівторок, 19-го січня, проголошено в стейтовому будинку в Чикаго прокламацію губернатора стейту Ілліной Джеймса Томсона у присутності української делегації в числі близько 25 осіб.

Делегацію представив губернаторові й його помічникам адвокат Ю. Куляс, голова комісії зовнішніх зв'язків у Ювілейному Комітеті, нагадуючи губернаторові про його прихильність до українців у минулому. Тепер українці в цілому світі відзначають Тисячоліття християнства Київської Русі-України та єднанню разом із народом в батьківщині, де українські віруючі зазнають переслідування за право визнавати вільно свою релігію. В той же час совєтський режим підступно використовує ювілей Тисячоліття для зовнішньої пропаганди.

Губернатор Томсон прочитав прокламацію такого змісту: „Зважаючи на те, що в 988 році київський володар Володимир, встановив християнську віру як державну релігію, що охрестив і своїх підданих у річці Дніпрі, і тому що прийняття християнства глибоко змінило напрям історії України, поважно визнаючи розвиток української культури у всіх її виявах, та сприяло виникненню багатьох духових і суспільних

вартостей, і тому що 1988 рік, що маркує Тисячоліття Християнства в Україні, є мильним стовпом, гідним для вселюдного шанування, й тому що, не зважаючи на релігійні переслідування, українські віруючі — православні, католики і протестанти, досюгдні зберігають свою релігійну ідентичність, боючись совєтських репресій, і врешті, зважаючи на те, що американці українського походження, що замішкують в стейті Ілліной, сильно прив'язані до своєї тисячолітньої духової і культурної спадщини та об'єднуються із своїми земляками скрізь з метою вродного відзначення цього Тисячоліття, тому то я, Джеймс Р. Томсон, губернатор стейту Ілліной, оцим оголошу 1988 рік Роком Тисячоліття Християнства в Україні у стейті Ілліной та закликаю наших співгромадян прислатися до його відзначення“.

Після прочитання прокламації голова Громадського Ювілейного Комітету дир. Роман Мишук склав подяку губернаторові за його шляхетний жест і за те, що він особисто прислався до святкування, бо погодився стати почесним співприсідником нашого Ювілейного Комітету, та запросив його до участі у дальших святкуваннях.

З цього приводу відкрито дарунок Ювілейного Комітету стейтовому урядові, а саме велику керамічну скульптуру роботи Лесі Дяченко-Комчан під назвою „Вроциста риза князя Володимира“, що її приміщено у приміщенні фое губернатора на 16 поверсі стейто-

64-й Відділ СУА в Нью Йорку влаштував у суботу, 6-го лютого, в Пластовому Домі вечір, присвячений жінкам-героїням.

Вечір відкрила голова Відділу Христя Навроцька, яка привітала численну зібраних присутніх, доповідь, відому та всім люблену Надію Світличну і особливо перший раз присутню між нами, недавно прибулу зі заслання Раїсу Руденко, яку присутні привітали вставанням з місця. Потім Ніна Самокіш, заступниця голови Відділу, представила Надію Світличну, яка вже є з нами 10 років. Надія Світлична у п'ятимий ій спосіб зворушила во почала свою доповідь, передаючи привітання від родини Руденків і Ліді Рубан та її сина Марка, яка не прибула, бо не могла залишити сина без опіки.

У доповіді Н. Світлична сказала, що сучасних жінок-героїнь в Україні є дуже багато. Є жінки-матері, що борються за своїх синів чи доньок, є дружини, які борються за своїх чоловіків. Жінки несуть більший тягар, як мужчини, бо коли замикаються двері камери, те-ї легше борються, ніж борються на волі за своїх найближчих. Н. Світлична для прикладу згадала кілька імен таких, як Стефанія Петраш, Оксана Мешко, якій сьогодні 83 роки і хвора, а навіть тих жінок, що самі перебували тяжкі роки ув'язнення, а нині на волі, як Ольга Горинь, що взяла на себе великі обов'язки разом з В. Чорноволом видавати „Український Вісник“.

Вони старуються разом з грудинами, вірменами та іншими національностями боритися за права людини, щоб впровадити ту „гласність“, яку проголосив М. Горбачов, знизу, а не згори. Вони мусять зносити тяжкі наклади достійно всі совєтські часописи нападають на них образливими словами, але вони не зважають на те. 30-го грудня 1987 року проголосили себе членами Гельсінкської групи і 31-го грудня вислали листи до 35 країн світу з проханням, щоб Москва хотіла б їх депортувати, щоб ті країни відмовилися їх прийняти.

Недавно прибули до нас зі заслання Микола і Раїса Руденки і Лідя Рубан зі сином Марком на лікування. Лідя одружена з Петром вже 20 років, а жила з ним на волі 3 роки. Незважаючи на її страдницьке життя, вона — велика оптимістка. Надія Світлична розказала про нещасливий випадок, який стався з її сином. Водій вантажного авто з Литви наїхав на її сина Марка, який у висліді того є спаралізований від половини тіла вниз. В Україні не могли його вилікувати, але по роках клопотання вона дістала дозвіл на виїзд до ЗСА, а чоловік далі ув'язнений. Лідя Рубан не вимагала жодного відшкодування від водія, „бо не хотіла сином торгувати. Якщо він винен, то Бог буде судити його“.

Н. Світлична наводила приклади як жінки борються за поліпшення долі їхніх чоловіків. Добровільно йдуть за ними на заслання, щоб допомогти. Сумна доля матерів В. Марченка, Ю. Бази, якому не дали дозволу на побачення з важко хворою матір'ю.

Відак Ніна Самокіш представила Раїсу Руденку, яку присутні привітали широкими оплесками. Р. Руденко дякувала за привітання, раділа, що вже стільки років тут на чужині бережемо мову та культуру. Жінки в Україні, особливо на селах, стараються заховати звичаї та виховують дітей на великих героїв. Найважче

всього будинку. Багато причин для зорганізування цієї зустрічі адвокат Левко Казанівський, спеціальний асистент губернатора в етнічних справах. Того ж дня на каналах 5 і 32 телебачення передано репортаж про цю церемонію.

Цьогорічний бенкет з нагоди державності і соборності України, що його влаштував місцевий відділ УККА 24-го січня в готелі Шератон Інтершенел, також відбувся під знаком ювілейного року Хрищення Русі-України. Крім інших, на ньому мав слово голова Ювілейного Комітету Р. Мишук, закликаючи цілу українську громаду об'єднати відзначити в Чикаго і стейті Ілліной цей великий ювілей становлення української християнської нації.

30-го січня відкрито у співучасті з нашим Ювілейним

СУЧАСНІ ЖІНКИ-ГЕРОЇНІ

е тоді, коли когось з рідні заарештують, не можна нічого допомогти, немає ніяких інформацій за що арештовано, чи присуд був правий. Відповідь одна, як сказав Ковпак: „Кара невелика — треба відбувати“.

Раїса Руденко спокійно, навіть деколи з дозою гумору, розказувала про важкі роки в таборах Мордовії. Важка праця, суворий клімат, погані санітарні умовини, зловласний харч (крупи з хробаками, зіпсута бараболя і напівсирий хліб), за найменшої провини — кара в камері без одягу і без накриття, а температура, що замерзала вода. У таборах — переважно українці, небагато з прибалтійських країн і найменше росіян. Хворих не лікують зразу, як попаде в лікарню — дають ліки, не прослідивши недуги. Пакунки для політ'язнів дуже обмежені. 5 фунтів разом з опакунванням раз у рік. Побачення з рідними теж дуже рідко. Часто є випадки, що родина приїхала, а тут не пускають і відмовляють різні причини — родина вертається додому з плачем. Політичних ув'язнів пильно стежать, тоді як для кримінальних немає строгих приписів. День починається о 6-й рані, від 8-ої до 4-ої по полудні — праця. Бараки на

2.000 осіб приміщують 4.000.

Раїса Руденко розповідала про квітень, який в'язні засадили на смітнику, але і цей знищили, як робили „амариліс“ з колочого дрову. Однак в'язні не піддавалися. Сама поява Раїси Руденко, її сердешний усміх і ширі розповіді про найтяжчі хвилини в її житті, розлуку з чоловіком, а зраз з Україною зблизили її з нами. І як легко тепер можна зрозуміти слова її чоловіка Миколи, для котрого вона була надхненням і опорою у тяжких роках ув'язнення.

Життя — це ти. Твої маленькі руки Тримайть світ, який живе в мені...

Христя Навроцька — голова Відділу сердешно подякувала Наді Світличній за вийняткову змістовну доповідь, і Раїсі Руденко за розповідь про її переживання, зазначуючи, що всім нам не під силу зрозуміти витривалість та мужність наших в'язнів, зокрема жінок, та їхніх родин. „Ми з подивом до Вас і великою пошаною“, — закінчила свої слова. Присутні довго були під враженням слів Раїси Руденко, підходили до неї і старалися хоч кількома словами перекинутися з нею.

Евстахія Гойдиш пресова референтка

У СОРОВОКИЙ ДЕНЬ СМЕРТІ

бл. п.

Василя Оріховського
ЗАУПОКІЙНІ ЛІТУРГІЇ

будуть відправлені

в церкві Різдва Пр. Богородиці, Нью Бранзвік, Н. Дж., в суботу, 27-го лютого 1988 р., 7-ма год. веч.;

в церкві св. Володимира, Гемпстед, Н. Й., в четвер, 25-го лютого 1988 р., 7.30 год. ранку;

в церкві св. Михаїла, Чері Гіл, Н. Дж., в четвер, 25-го лютого 1988 р., 7.30 год. ранку;

в катедрі св. Володимира, Стемфорд, Конн., в четвер, 25-го лютого 1988 р.;

в Гантінгтон Віл, Па., відправити о. крп. Я. Шуст, в четвер, 25-го лютого 1988 р.

Просимо Рідних, Знайомих та Приятелів про молитви за спокій душі Покійного.

ДАРІЯ ОРИХОВСЬКА — дружина з Родиною

Центральний Комітет Дрогобищчини

Ділимося сумною вісткою із Членами та Земляками Дрогобищчини, що 12-го лютого 1988 р. відійшла від нас у Вічність на 66-му році життя, Дружина секретаря Центрального Комітету Дрогобищчини, Миколи Курчака

бл. п.

Ольга Марків-Курчак

Мужеві Миколі, синові Ярославові, сестрі Юлії і всій Родині висловлюємо глибокі співчуття.

За Управу Центрального Комітету Дрогобищчини:

Володимир Осередчук, голова
Роман Микита, касир

У глибокому смутку повідомляємо, що 22-го лютого 1988 р. помер в Мюнхені

бл. п. проф.

БОГДАН КОРДЮК

ДОВГОЛІТНІЙ ДЕКАН
УКРАЇНСЬКОГО ВІЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ
народження 17-го січня 1908 р. у Львові, визначний провідний націоналістичний діяч і публіцист, політичний в'язень польських і німецьких тюрем і концтаборів.

У 1930-их рр. Покійний здобув докторський ступінь на геологічному факультеті німецького університету в Берліні і працював асистентом при кафедрі геології. Після війни Покійний був професором Українського Технічного Інституту та Українського Вільного Університету в Мюнхені.

Родині Покійного висловлюємо щире співчуття.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Фундація
Українського Вільного Університету

Українська Баптистська Церква
в Норт Порт, Флоріда

відбуває свої

БОГОСЛУЖЕННЯ

щонеділі, о год. 3-й по пол.
в приміщенні Церкви:

South Biscayne Baptist Church

498 South Biscayne Drive, North Port, Florida 34287

Пастор: Володимир Савчук, тел.: (813) 423-1312

Громадський Комітет 1000-ліття
Хрищення України в Роเชสเตอร์і, Н. Й.

повідомляє, що

КОНЦЕРТ

в пошану

ТАРАСА ШЕВЧЕНКА

відбудеться

в неділю, 6-го березня 1988 р., о год. 3.30 по пол.

в залі церкви св. Покрови

Виконавцем концерту буде

чоловічий хор „ПРОМЕТЕЙ“
з Філадельфії, Па.

